

נזיר מז

עניין: כהן גדול קדושתו קדושת עולם

ירושלמי פ"ז סוף ה"א

גדול. הגע עצמך שהקדישו אביו מרחם. זו תורה וזו אינה תורה. ר' הונא בשם ר' יוסף אתיא דר' אליעזר בבית שמאי דבית שמאי אומרים תדיר ומקודש תדיר קודם כן ר' אליעזר אומר תדיר ומקודש תדיר קודם. נזיר שלשים ונזיר מאה גיטמא נזיר

קרבן העדה

עולם, וקטן שהדירו אצו נזיר אינו אלא הלכה: ה"ג דבית שמאי אומרים תדיר ומקודש מקודש קודם. וה"פ לתנן פ"ח דזבחות (מ"א) בית שמאי אומרים מנצך על היום ואח"כ מנצך על היין, ובית הלל אומרים מנצך על היין ואח"כ מנצך על היום, וטעמייהו דבית שמאי קדושת היום דהוא מקודש קודם להיין אע"פ שהוא תדיר: ה"ג כן ר' אליעזר אומר תדיר ומקודש מקודש קודם. הלכך מיר שהוא מקודש יותר שהרי מציא קרבן על טומאתו, קודם לכהן גדול אע"ג שקדושתו תדיר: יטמא נזיר שלשים. שקדושתו מועטת, וכן כולם: ונזיר

רמב"ן ספר האמונה והבטחון פכ"א

חולו של מועד. ומה שאמר „תן חלקך, רמו לנשמה יתירה שיש לאדם בשבת וביו"ט, ואינה מסתלקת בחולו של מועד, ולא במוצאי י"ט לחול אעפ"י שאין חולו של מועד, שלכן אין מברכין על הבשמים במוצאי י"ט. ואלו הח' גמלים מפורשים בתורה. א', שבת

קדושת לוי דרושים לפסח

על: "ואמרתם זבח פסח הוא"

להיות ביום טוב. ומה שאין מברכין במוצאי יום טוב עצמו על הבשמים, משום שהבחינה שיש לאדם ביום טוב שהוא על ידי התעוררות התהותו וכול אדם לקשר עצמו בו, ולכך אין צריך לברך על הבשמים במוצאי יום טוב, אכל שבת הוא התעוררות העליון, ובין שיצא שבת מסתלק התעוררות העליון ואי אפשר לאדם לקשר עצמו בו אם לא בשבת הבא שמוגיע התעוררות עליון מהדש, ולכך במוצאי שבת מברכין על הבשמים, כי באמת בשבת בא

רבי עקיבא איגר

דף מ"ז ע"א מחני רח"ל יעמא כה"ג. צירושנמי קאמר דר"ח ס"ל תדיר ומקודש מקודש קודם (כן הוא לפ"מ שכגיד בקרבן עדה) דכחן הוא תדיר וקדושתו ככל שטח וחיר אינו תדיר דהוא רק צימו חרו אצל מקודש דמציא קרבנות על הטומאה ומקודש עדיף עי"ש. ולחכמים דהשיבו יעמא מיר אפשר דס"ל תדיר ומקודש תדיר קודם משי"כ השיבו דכחן קדושתו עולם היינו דהוי תדיר ועדיף או דהשיבו דכ"ג ג"כ מקודש יותר וקדושתו קדושת עולם ודוי תדיר ומקודש. ק"ט.

שיח שרפי קודש, מועדים אות יב

קשה אמאי יו"ט אינו מכין לשבת והלא שבת גדול מיו"ט אך ניחא דהנה במס' נזיר במשנה פרק ז' פליגי ר"א וחכמים בנזיר וכה"ג מי מהם יטמא למת מצוה דר"א ס"ל דכה"ג יטמא שאין טומאתו חמורה כ"כ כמו נזיר שמביא קרבן על טומאתו וחכמים ס"ל יטמא נזיר שאין קדושתו קדושת עולם משא"כ כהן שקדושתו קדושת עולם וא"כ ה"נ דהנה איתא ברמב"ן שקדושה מה שאדם מקדש א"ע ופועל הוא נשאר לאדם לעולם משא"כ קדושה שהוא ממעלה בלא פעולת אדם אינו נשאר לו א"כ קדושת יו"ט שהוא מחמת ישראל כמו שאומרים מקדש ישראל והזמנים שישאר מקדשי להו לזמנים וכמו שנאמר מקרא קודש וכידוע שהוא מחמת ישראל נשאר לעולם משא"כ קדושת שבת שהוא קבוע וקיימא אף אם ישראל לא מקדשו ממילא אינו נשאר לעולם קדושת שבת ושפיר יו"ט מצד אחד קדושתו גדולה שהוא קדושת עולם ולחכמים הנ"ל וכן פסק הרמב"ם קדושת עולם גדול מקדושה חמורה ושפיר יו"ט שהוא קדושת עולם אינו מכין לשבת אף ששבת קדושה חמורה שהוא בסקילה וכדומה ולפי"ז נכון קו' תוס' בביצה (דף לג:) ובמס' פסחים (דף קב:) אמאי אין מברכים ברכת בשמים במוצאי יו"ט דממ"נ אם אין ביו"ט נשמה יתירה שוב במוצאי שבת ליו"ט יברכו בשמים ואם גם ביו"ט יש נשמה יתירה א"כ במוצאי יום טוב לחול יברכו בשמים אך להנ"ל נכון דהא הקדושה מיו"ט והנשמה יתירה אינה הולכת לה במוצאי יום טוב ונשאר לעולם וממ"נ ניחא כמובן:

